

Arhimandrit Serafim Alexiev
Arhimandrit Serghie Jazadjiev

ORTODOXIA
ȘI
ECUMENISMUL

Tipărită cu binecuvântarea

† Î.P.S. VLASIE

*Arhiepiscop și Mitropolit al
Bisericii Ortodoxe de Răsărit din România*

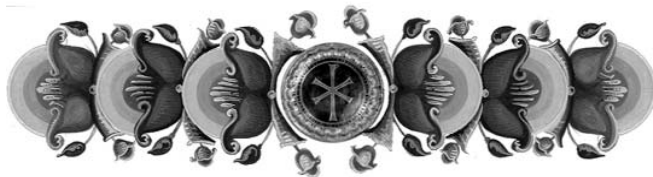
ORTODOXIA ȘI ECUMENISMUL

*De ce un creștin ortodox nu poate fi
ecumenist*

- Ediția a doua, adăugită și revizuită -

Arhim. Serafim (Alexiev, †1993)
Arhim. Serghie (Jazadjiev)

Înainte cuvântare despre autor

Arhimandritul Serafim Alexiev - fiu credincios și păstrător al testamentului duhovnicesc al Sfântului Serafim Sobolev

Arhimandritul Serafim, pe numele său de mirean Stoian Gheorghiev Alexiev, s-a născut la 25 februarie 1912 (stil vechi), în satul Gorno Brodi, regiunea Serres, fiind cel mai mic copil al unor părinți săraci și evlavioși. Sub presiunea tragicelor evenimente ale celui de-al doilea război balcanic (16 iunie - 18 iulie 1913), părinții lui au părăsit plaiurile natale și au emigrat, împreună cu numeroșii lor copii, în Sofia.

Tatăl, Gheorghie Alexiev, era turnător de clopote din tată în fiu și a lăsat moștenire meșteșugul său celor doi fii mai mari ai săi, Dimitr și Atanas. Fiul cel mai mic, Stoian, a crescut având o sănătate fragilă și un suflet sensibil și blând. El a moștenit de la mama sa, Nedelia, o femeie cu un spirit religios profund, credința arzătoare în Dumnezeu și dragostea pentru Biserica Lui.

Încurajat în năzuințele sale duhovnicești de ambii părinți și de rude, Stoian termină cursurile Seminarului Teologic Ortodox din Sofia ca unul dintre cei mai buni elevi, și în anul 1934 devine student la Facultatea de Teologie a Universității din Sofia. Aici, el primește o bursă și își continuă studiile la cunoscuta Facultate de Teologie a Universității din Berna, Elveția.

Studiul într-o instituție neortodoxă ar fi putut fi vătămător pentru un tânăr; cu toate acestea, credința, dragostea de adevăr și smerenia lui Stoian erau un sol bun, care, în viitor, avea să rodească din belșug. Iar cunoașterea lumii heterodoxe dobândită în această instituție, Stoian Alexiev o va folosi mai târziu în alcă-

tuirea lucrărilor sale critice de respingere a falselor învățături protestante și romano-catolice.

Viața sa pe meleagurile străine a fost sărăcăcioasă, bursa ajungându-i doar pentru taxele universitare, în vreme ce pentru casă și masă avea foarte puțini bani. Sărăcia permanentă și eforturile intelectuale susținute l-au sleit de puteri, Stoian îmbolnăvindându-se de tuberculoză. Când, prin milostivirea lui Dumnezeu, el s-a făcut bine, sănătatea sa avea să rămână fragilă până la ultima sa răsuflare.

În ciuda grelei încercări, studentul înzestrat a absolvit cu succes Universitatea din Berna și a primit titlul academic de doctor în teologie, susținându-și strălucit teza, intitulată „**Însemnătatea poruncilor lui Iisus Hristos din predica Sa de pe munte**”¹⁾. În orice caz, cunoștințele acumulate și stăpânirea câtorva limbi străine nu l-au umplut de îngâmfare pe tânărul și promițătorul teolog. El a năzuit în mod înțelept la a desăvârși în ființa sa virtuțile evanghelice și a deprinde modestia, smerenia, blândețea și curăția inimii.

În 1937, Stoian Alexiev se întorcea în Bulgaria cu o recunoaștere meritorie, dar cu noțiuni teologice întrucâtva dezordonate. Cu toate acestea, pronia dumnezeiască a vegheat asupra lui. La puțin timp după întoarcerea sa în patria-mamă, el a vizitat Mănăstirea Rila, pentru a se ruga Sfântului Ioan, în căutarea drumului său în viață. Aici, marele eremit al Rilei și mijlocitor al întregii țări a Bulgariei a rânduit ca el să se întâlnească cu arhiepiscopul Serafim Sobolev, un ierarh împodobit de Dumnezeu cu nenumărate daruri ale harului dumnezeiesc, pentru minunata sa smerenie și nevoințele ascetice.

Arhiepiscopul, care era pe atunci ierarhul conducător al comunităților ortodoxe ale rușilor emigranți în Bulgaria, era, de asemenea, în vizită la mănăstire, ca un pelerin la omul lui Dumnezeu pe care și el îl cinstea profund. Această întâlnire a fost, într-adevăr, importantă pentru Stoian Alexiev. El dorea cu ardoare, de multă vreme, să întâlnească un om cu viață sfântă și

poartă cu smerenie în sânul său și zălogul de a auzi cuvintele cerești: „Fericiți cei morți, cei ce acum mor întru Domnul! Da, găiește Duhul, odihnească-se de ostenele lor, căci faptele lor vin cu ei” (Apocalipsa 14, 13).

În a 40-a zi de la adormirea arhimandritului Serafim, după ce s-a slujit panihida pentru odihna sufletului său, a început privegherea de toată noaptea în cinstea sărbătorii luminoase ce va să vină, care era în mod deosebit dragă celui proaspăt răposat: sărbătoarea Ortodoxiei, ziua în care Sfântul Serafim de Sofia a trecut la Domnul. În râurile continue de imnuri, ce-L proslăvesc pe Dumnezeu cel întrupat și de nepătruns și Sfânta Sa Biserică fără de prihană, în inimile noastre crește, în mod firesc, nădejdea că acolo, în mijlocul corului luminos al luptătorilor pentru Ortodoxie, împreună cu dreptul său avvă, intră în veselia cea cerească fiul său credincios și păstrătorul testamentului său duhovnicesc, arhimandritul Serafim Alexiev.

Note:

1). Această teză, de 173 pagini, a fost publicată în germană la Sofia, în 1938. Altă lucrare academică scrisă de Stoian Alexiev, „Calea omului către Dumnezeu așa cum este revelată în scrierile lui Blaise Pascal”, a fost tipărită, în traducere bulgară, într-o broșură separată (Sofia, 1941).

2). Cea mai mare parte a articolelor menționate au fost publicate în Jurnalul Misionar Ortodox (JMO), editat în acei ani cu sprijinul activ al ieromonahului Meftodie (Jerev), care era, de asemenea, fiul duhovnicesc al vladicăi Serafim.

3). Articolul prezintă cititorilor condamnarea ecleziastică a dogmei sofio-logice eretice a protoiereului Serghie Bulgakov și comportamentul său lipsit de pocăință.

4). Articolul este critica dogmei eronate potrivit căreia chinurile iadului ar fi, chipurile, temporare; dogma în cauză era susținută de teologul de atunci dr. Ivan Panciovski, cu care arhimandritul Serafim s-a angajat într-o dispută publică, în scopul de a apăra învățătura ortodoxă cu privire la acest subiect.

5). Poemele timpurii ale părintelui Serafim au fost publicate în două volume, intitulate „Intuiții” (1940) și „Cântece despre viață și moarte” (1943).

CUVÂNTUL MITROPOLITULUI VLASIE

Întâistătătorul Bisericii Ortodoxe
de Răsărit din România

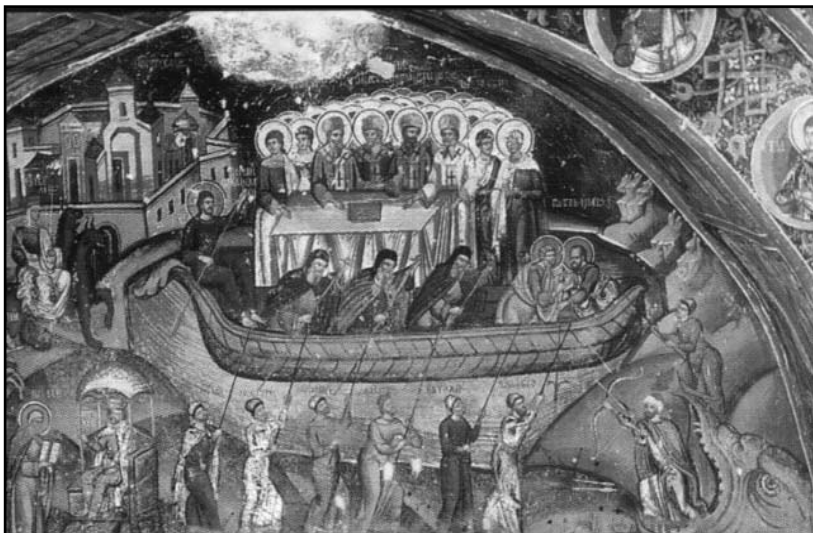
«Bine este a cuvânta pe Dumnezeu și a preainălța numele Lui, cuvintele lucrurilor lui Dumnezeu cu cinste arătându-le și nu vă leneviți a vă mărturisi Lui. Taina împăratului bine este a o ascunde, iar lucrurile lui Dumnezeu, a le descoperi, slavă este».
(Tovit XII, 5-6)

În întreaga istorie a Bisericii Ortodoxe a Răsăritului, niciodată n-a încetat lupta crâncenă contra multora care doreau distrugerea adevărului de credință. Cât timp Biserica a fost în unitate, lupta a fost mai eficientă, însă mult mai dificil era să se reziste în vremurile când aceasta era dezbinată și zguduită de lupte fratricide. Dar deși mai greu, de multe ori în aceste condiții s-au descoperit adevăratele valori și luptătorii mai devotați.

Așa s-a întâmplat după anul 1054, când Biserica Apuseană s-a tăiat în chip oficial de la Sfânta Biserică Dreptslăvitoare a Răsăritului, prin ceea ce se numește îndeobște Marea Schismă. De atunci, Apusul laicizat și adâncindu-se în inovații și erezii, n-a conținut încercările de a supune și domina Răsăritul, introducând inovațiile sale în toate domeniile vieții bisericești. Un rezultat al acestei acțiuni, a fost și reforma calendarului făcută de papa Grigorie al XIII-lea în anul 1582, care a fost impusă și Bisericii Răsăritului. Dar de fiecare dată, aceste încercări au fost respinse cu hotărâre, fiind considerate abateri de la tradiția Ortodoxiei, abateri condamnate aspru de anatemele stabilite de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți la Sinoadele Ecumenice. Astfel, mărturie ne stau și hotărârile a trei sfinte Sinoade de la Constantinopol, care s-au făcut în conglăsuire cu cele trei scaune apostolice, care au refuzat înnoirile papistașilor (Antiohia, Alexandria și Ierusalim).

După ce Papa Grigore al XIII-lea a introdus noul calendar, zis îndreptat, în anul 1582, la indicațiile astronomului Luigi Lilio, impunându-le și bisericilor din Răsărit înnoirile sale, Patriarhul

ce își doresc mântuirea, adică viața veșnică întru Domnul nostru, Iisus Hristos, în comuniune cu Sfânta Sa Biserică!

Biserica Ortodoxă, Corabia Mântuirii - Frescă din pridvorul bolniței Mănăstirii Hurezi.

Tâlcuire: Asemănarea Bisericii lui Hristos cu o corabie nu este un lucru nou sau neobișnuit. Astfel, Ea a fost preînchipuită în Legea Veche, prin Corabia lui Noe, ce s-a făcut scăpare trupească pentru toți cei de pe pământ, ce erau amenințați de potopul trimis asupra lor ca o pedeapsă pentru înmulțirea fărădelegilor și a păgânătăților ce se făceau. Biserica Noului Israel (adică a Legii celei noi - Legea Darului, ai cărei fii suntem și noi), se zugrăvește și se închipuie ca o Corabie a mântuirii - nu doar trupești, precum Corabia Legii Vechi, ci mai ales a mântuirii sufletești - adică o Corabie a vieții veșnice, care poartă într-însa pe cei aflați în Biserica Ortodoxă ca mădulare ale Ei, călătorind pe marea vieții, involburată de vânturile și primejdiile ispitelor și tulburărilor lumești, însă luptând și nădăjduind întru atingerea limanului celui neînvingător al mântuirii.

Cărmaciul (Capul sau Ocărmuitorul) Corabiei Mântuirii (Bisericii Ortodoxe) este Însuși Domnul nostru, Iisus Hristos. Locul de mijloc îl ocupă Sfânta Masă, chipul Jertfei celei fără de sânge, pe care este așezată Sfânta Evanghelie - Cuvântul de binevestire a Legii celei noi, legea Darului. La o privire mai în amănunt, pe această Sfântă Masă vedem un chivot, ce simbolizează Sfânta Jertfă - Trupul și Sângele Mântuitorului, adică viața Bisericii și a mădularelor Ei. De jur-împrejurul mesei se află Sfinții Bisericii:

dumnezeieștii Apostoli Petru și Pavel și Sfinții Ierarhi, ca iconomi ai Tainelor dumnezeiești și păstori ai Bisericii, precum și Sfinții Cuvioși și pustnici, care vâslesc pentru bunul mers al Corabiei, luptându-se cu armele duhului (rugăciunea și nevoința) împotriva vrăjmașilor văzuți și nevăzuți ai Bisericii, aflați pe mal (adică în afara Bisericii).

Vedem zugrăvită însăși Fiara apocaliptică, în chip de balaur roșu, ce îl poartă în spate pe antihrist; apoi îi vedem pe toți ereticii: Arie, Origen, Evtihie, Macedonie, Nestorie, Dioscor, pe latinii (catolicii sau papistașii) cu Papa lor, mahomedanii (musulmanii) – într-un cuvânt, îi vedem pe toți vrăjmașii Bisericii, dați anatemei de către Sfintele Soboare a Toată Lumea și de către Sfinții Părinți, purtând arcuri și săgeți înveninate, cu care țintesc lup-tându-se asupra Bisericii. Ei sunt înfățișați ca odrasle (vlăstare) ale răului, ieșind dintr-o gură de balaur, ce personalizează însuși iadul.

„Cel ce, după ce a fost aflat adevărul, continuă să mai caute ceva, acela caută minciuna” (din Lucrările Sinodului VII Ecumenic).

„Cine nu voiește să se facă ucenic al adevărului, acela ajunge învățator al rătăcirii” (Sfântul Leon cel Mare, papă al Romei).

„În zilele noastre, adevărul este atât de ținut în întuneric, iar minciuna într-atât de adânc s-a înrădăcinat, încât nicio-dată nu vom desluși adevărul, dacă nu-l vom iubi” (Pascal).

„Bunule Iisuse Hristoase! În Biserica Ta sunt oameni care nu sunt apostolii Tăi și care nu se roagă Ție... ei au uitat de Ierusalim și au acceptat Geneva, unde au făurit noi table ale legii. Dar și tu, Genevo, care te-ai înălțat până la ceruri, vei pogori în iad!” (Comp. Lc. 10, 15). (Din cuvântul Patriarhului Timotei al Ierusalimului († 1955), la Praznicul Sfintei Cincizecimi).

„Europa ne scoate din minți; dar Europa aproape toată și în toate s-a păgânizat. Nu e mai bine oare s-o lăsăm de capul ei? Adevărata lumină a venit la noi din Bizanț. Și noi nu suntem copii mici – nu de ieri am ieșit la lumină; în curând se vor împlini o mie de ani de când credem în Domnul și ținem legea Sa sfântă. Și în aceasta fie că alții să învețe de la noi, după cum se și cuvine: căci ADEVĂRUL NE APAR-

ȚINE!” (Sfântul Ierarh Teofan Zăvorâțul).

„Drept aceea, voi ce ați auzit dintru început, întru voi să rămână. Și de va rămâne întru voi ce ați auzit dintru început, și voi în Fiul și în Tatăl veți rămâne” (I In. 2, 24).

„Mai mare bucurie decât aceasta nu am, când aud că fiii mei umblă întru adevăr” (III In. 1, 4).

„Iar tu petreci întru cele ce te-ai învățat și te-ai încredințat, știind de la cine te-ai învățat” (II Tim. 3, 14).

„Că nu putem ceva împotriva adevărului, ci pentru adevărul” (II Cor. 13, 8).

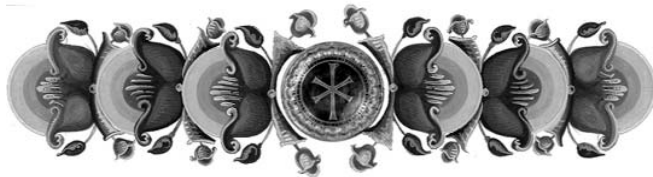
„Să știi că noi trebuie să slujim lui Dumnezeu, nu vremii” (Sfântul Atanasie cel Mare, Epistolă către Dracontie).

„Noi nu ne clătim din adevăr și nu-l dezmințim, căci suntem însemnați cu aceeași pecete a credinței și nădăjduirii noastre. Căci pe oamenii cei ce cinstesc din toată inima pe Dumnezeu, nimic nu-i poate îndemna cu atâta putere la același cuget, precum poate să o facă înțelegerea în învățătura despre Dumnezeu; și nimic nu înclină spre dezbinare, cum înclină nepotrivirea în această învățătură” (Sfântul Grigorie Teologul, Cuvântul 6, stih 11,12).

„Doamne, unește-i pe toți în același cuget și zămislește oameni însemnați, care să gândească la fel despre adevărata Ta credință și dreaptă mărturisire” (Rugăciunea dinainte de moarte a Sfântului Chiril, dascăl al slavilor).

„Cea mai bună comuniune este părtășia în credință și în dragostea adevărată... Nu există nimic mai minunat, decât Adevărul” (Sfântul Fotie, Scrisoare către papa Nicolae I).

Partea întâi

ECUMENISMUL ȘI APARENȚA LUI „CREȘTINĂ”

Principiul 1

Adevărul este universal, în vreme ce erezia nu poate și nu trebuie să fie universală

A) Biserica Ortodoxă este deținătoarea adevărului

Sfânta Biserică Ortodoxă, asemenea unei corăbii mântuitoare, ce plutește prin lumea care „*toată întru cel rău zace*” (I In. 5, 19), a fost întemeiată de Domnul nostru, Iisus Hristos, pentru a vesti lumii „*cuvântul cel adevărat*” (Tit 1, 9). Cât de bine tălmăcește Sfântul Teofan Zăvorâtul: „*Prin Cuvânt este reprezentată întreaga învățătură creștină, care înseamnă cuvântul auzit de Hristos Mântuitorul de la Tatăl și adus pe pământ*” (In. 8, 26; 4, 24) și „*răspândit pe întinderea lui de apostoli prin puterea Duhului Sfânt*” (Mt. 28, 19; In. 14, 26; 16, 13). Este drept și adevărat acest cuvânt, venind de la Dumnezeu, Care este adevărat și drept în toate cuvintele Sale. El este drept și în ceea ce legiuiește, și în ceea ce făgăduiește... Așadar, (cuvântul) „*adevărat este numai acel care de la Dumnezeu a venit... fiind fără adaos, fără scădere și fără schimbare...*”

Acest cuvânt a fost încredințat Bisericii și slujitorilor ei – episcopilor și preoților, care sunt datori să-l propovăduiască

„cuminecare”, un grup a executat în fața altarului un dans... La catedrala Sfântul Pavel din Londra, un festival de trei luni al tineretului a fost încheiat cu o slujbă alcătuită din muzică, dramă și dans”. Ca să vedeți, ecumenistul indian Ronni Seckwiera și-a susținut doctoratul pe tema dansului ca mijloc de exprimare liturgică, el însuși dansând în timpul liturghiei rugăciunea domnească „Tatăl nostru”. În revistă este inserată o imagine fotografică: pastorul oficiază pe masa din altar „euharistia”, iar în fața lui se contorsionează dansatorul indian. E cu neputință să-ți imaginezi o parodie mai profanatoare!

Ipostaze blasfemiatoare ale amestecului lumescului și profanului în aspectele liturgice ale bisericii catolice:

Octombrie 2005.
„Preotul” catolic ie-
zuit Steve Kelly ține o
„liturghie” privată un-
deva în Los Angeles.
În planul secund,
observăm un „acom-
paniament” lumesc -
doi chitariști. Atât
cadrul, cât și vesti-
mentația și modul de
așezare al „persona-
lor” acestei adevă-
rate parodii liturgice
nu au nimic în co-
mun nici măcar cu
rânduielele ritului er-
etic latin; ba, mai

mult, conservatorii catolici se arată scandalizați, dincolo de orice limită, de aceste manifestări ale fenomenului „aggiornamento”, amplificat după Conciliul Vatican II.

19.05.2005
 Papa Benedict al XVI-lea se odihnește confortabil, pe un scaun de lemn, la umbra unei „Menorrah” uriașe - un candelabru cu șapte brațe, specific iudaismului; mai sus, se poate vedea și „Steaua lui David”.
 Papa își aștepta rân-

dul, în vederea începerii unei cuvântări în Sinagoga din Cologne, Italia.

O „liturghie” imorală. Într-o rulotă dintr-o parcare din afara capitalei austriece, un „preot” catolic liberal ține o slujbă „liturgică” pentru tinerii aflați la picnic, din inițiativa „Mișcării de tineret” a Arhidiocезei Catolice de Viena.

Fotografia din pagina urmatoare este făcută cu ocazia aceluiași eveniment, o tânără citește Apostolul.

„Liturhie” cu clovni la Catedrala Catolică din Salzburg (dreapta, jos). „Arhiepiscopul” Alois Kochgasser de Salzburg, Austria (al doilea dinspre stânga), își unește palmele cu un clovn. Scena se petrece în altarul Catedralei, în timpul unei misse, în data de 16.10.2004, cu intenția de a-și amuza asistența.

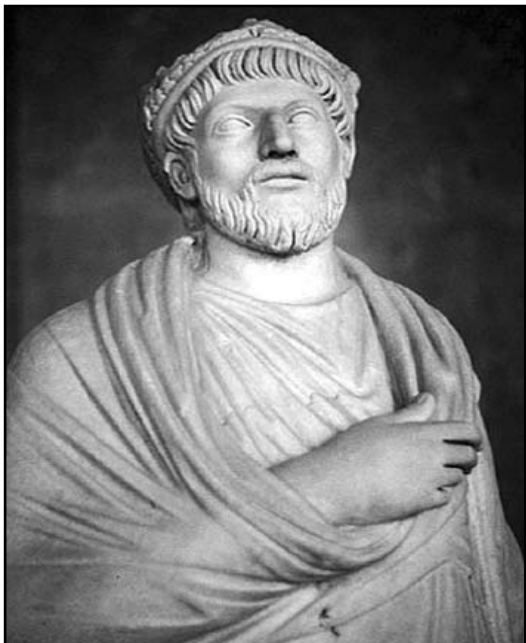
În Australia, „studenții Institutului anglican de teologie au prezentat la televiziune un serviciu liturgic, ale cărui ectenii au fost concepute punându-se la bază lectura ziarului de duminică”. S-au citit știri despre evenimentele din viața politică, comercială și sportivă, iar după fiecare știre urma o rugăciune.

Justificând jazzul în liturghie, colaboratorii revistei „Risk” susțin că „percuția este la fel de expresivă ca dangătul clopotelor bisericești”. Care om credincios însă va fi de acord cu o asemenea ineptie? Căci nu este nimic comun între dangătul de clopot, care trezește în inima sentimente religioase sfinte, și muzica de jazz cu ritmul ei sălbatic și bătaia turbată a tobelor, ce stârnesc sentimente carnale la tineret. Argumentul precum că jazzul atrage în sfintele lăcașuri tineretul este lipsit de orice temei. Căci jazzul nu va aduce tineretul la pocăință, ci mai curând va alunga din biserică pe oamenii evlavioși, ceea ce se și întâmplă în multe biserici heterodoxe. Nu jazzul și nu dansurile vor atrage pe tineri la Hristos, ci duhul de jertfă și curăția morală!

Judecând după toate acestea, scopul „reprezentațiilor liturgice” descrise e acela de a se face din Euharistie un paravan în spatele căruia s-ar săvârși parodii nelegiuite, profanând-o în așa măsură, încât ea să devină absolut de prisos în era ce vine a antihristului.

În articolul „Rugăciune, laudă și protest”, Brian Fraust vorbește cu însuflețire despre noile forme ale serviciului divin, care reprezintă „o adevărată expresie a Duhului, care creează și înnoiește totul”. Autorul, speculând în chip blasfemiator textul sfânt al Apocalipsei (21, 5), în spiritul Adunării C.E.B. de la Upsala, care și l-a ales lozincă, atribuie Sfântului Duh aceste „liturghii” cu jazz și dansuri, cu glume și veselie. Deși nu Sfântul Duh al lui Dumnezeu, ci duhul răutății (Ef. 6, 12), potrivit Lui, stimulând coruperea tine-

În antichitatea creștină, un reprezentant tipic al intoleranței masonice de astăzi a fost împăratul roman din secolul al IV-lea, Iulian Apostatul (Paravatul). Botezat fiind, el s-a întors la păgânism și reprezintă un prototip uimitor al anti-hristului. Acționând corespunzător, el intenționa să restabilească, după placul iudeilor, templul din Ierusalim, distrus de romani în anul 70 d.Hr., în ciuda cuvintelor Mântuitorului Hristos, că din el „*nu va rămâne piatră pe piatră*” (Lc. 21, 6). Dar, în această inițiativă a sa îndreptată împotriva lui Dumnezeu, Iulian a suferit un eșec total, după cum scrie istoricul Ammian Marcelul: limbi uriașe de foc au țâșnit de sub temelia fostului templu, împiedicând pe iudei să-l refacă.

*Flavius Claudius Iulianus (331-363),
cunoscut și sub numele de
Iulian al II-lea.*

În al doilea an al domniei nelegiuite a lui Iulian (361-363), au sosit la el trei soli din Persia - frații Manuil, Savel și Ismail, creștini ortodocși profund credincioși, pe care regele persan Alamundar (care avea o atitudine tolerantă față de creștini) i-a trimis pentru restabilirea după război a relațiilor de pace cu Bizanțul. Împăratul a organizat în cinstea lor ofrande păgânești pompoase. Frații însă au refuzat să

asiste și să participe la această primire.

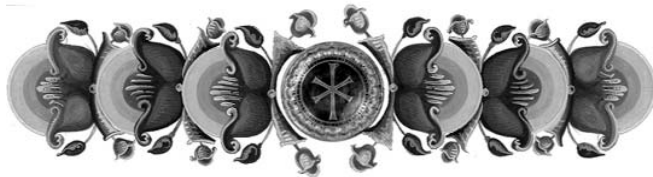
Aflând că solii persani mărturisesc credința lui Hristos, Iulian, de mânie, a uitat de conduita diplomatică și interesele statului, și, după multe interogări și torturi, i-a condamnat pe solii creștini la moarte. Prin aceasta, el a provocat un nou război cu Persia, în timpul căruia a fost învins și ucis. Cei trei frați au procedat deschis și cinstit; refuzând să participe la jertfirile păgânești, ei au declarat: „N-am venit aici pentru a ne lepăda de credința în Hristos, ci pentru a întări legăturile de pace între cele două state!”. Iulian a susținut cu viclenie cuvintele lor, răspunzând în mod intenționat că „pacea râvnită nu poate fi asigurată decât prin armonie religioasă și prietenie reciprocă”. „Despre ce fel de prietenie poate fi vorba, a continuat el, dacă nu doriți să serbați împreună cu noi în cinstea marilor zei, ca să întărim pacea între noi... Dacă însă nu sunteți de aceeași părere cu noi în cinstirea zeilor noștri, atunci ați venit nu pentru întărirea, ci pentru stricarea păcii!”.

Drept răspuns la o amestecătură atât de tendențioasă a lumii politice cu credința religioasă, frații au delimitat aceste aspecte ale relațiilor dintre oameni, subliniind că acordul de pace, pentru negocierea căruia au venit, se referă doar la legăturile politice, militare și comerciale dintre state și nu privește convingerile religioase ale reprezentanților acestora. Apărând cu tărie credința lor întru Hristos, ei au spus în cele din urmă că – nici în Persia, nici aici –, nimeni nu ar putea să-i rupă de la credința în Hristos Mântuitorul și să-i convingă să treacă la păgânism.

Mărturisirea neînfricată a fraților mucenici în fața lui Iulian Apostatul trebuie să servească drept exemplu pentru orice creștin ortodox cu adevărat credincios în atitudinea față de ispititorii de astăzi – ecumeniștii care, sub masca de „pacificatori”, vor să-i unească pe creștinii ortodocși cu hete-

rodocșii și chiar cu ateii, cel puțin în „rugăciunea comună pentru pace”. O asemenea „rugăciune” însă, laolaltă cu neortodocșii și necreștinii, nu este plăcută lui Dumnezeu, ci este „rugăciune ce se preface în păcat”, despre care se arată în Psalmul 108, 6. Dimpotrivă, curăția credinței ortodoxe este cea dintâi condiție pentru realizarea unei adevărate păci, căci fără ajutorul harului lui Dumnezeu, orice pace este nesigură. În ceea ce-i privește pe ecumeniști, ei sunt fățarnici în dorința lor de pacificare, căci, după cum spune autorul Psalmilor, ei „grăiesc pace către aproapele lor, dar cele rele sunt în inimile lor” (Ps. 27, 3) asemuindu-se apostatului Iulian, care vorbea și el de pace, dar a dezlănțuit războiul, în care a pierit el însuși.

CUPRINS

Înainte cuvântare despre autor. Arhimandritul Serafim Alexiev – fiu credincios și păstrător al testamentului duhovnicesc al Sfântului Serafim Sobolev	7
Cuvântul Mitropolitului Vlasie întâistătătorul Bisericii Ortodoxe de Răsărit din România	29
Cum să înțelegem calendarul nostru bisericesc	35
Despre noul și vechiul calendar	41
Introducere	57

PARTEA ÎNTÂI – Ecumenismul și aparența lui „creștină”

Principiul 1. Adevărul este universal, în vreme ce erezia nu poate
și nu trebuie să fie universală.

- A) Biserica Ortodoxă este deținătoarea adevărului 66
- B) Ecumenismul se îngrijește de o „biserică” neadevărată 72

Principiul 2. Ecumenismul este o erezie împotriva dogmei despre
Biserică – Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească.

- A) Simbolul credinței. Teoria „ramificațiilor”. Pluralismul 82
- B) Biserica este unică. Principiul anglican al atotcuprinderii 94
- C) Biserica este Sfântă 105
- D) Biserica este Sobornicească 108

E) Biserica este Apostolică. Noțiunea de comunitate apostolică și doctrina protestantă despre «preoția» generală a mirenilor ...	112
F) Biserica este infailibilă. Mărturisirile heterodocșilor în favoarea Bisericii Ortodoxe și împotriva «infailibilității papale»	121
Principiul 3. Ecumenismul contravine practicii dogmatice și canonice a vechii Biserici și apropie Ortodoxia de erezii	129
Principiul 4. Ecumenismul nu recunoaște zidul despărțitor cu care Biserica Ortodoxă s-a îngrădit de comunitățile eretice	136
Principiul 5. Ecumenismul contestă canoanele apostolice 10 și 45 îndreptate împotriva comuniunii în rugăciune cu ereticii	149
Principiul 6. Ecumenismul inventează concepte noi și le revocă pe cele vechi pentru a atenua divergențele dintre Ortodoxie și confesiunile heterodoxe	157
Principiul 7. Ecumenismul folosește metodele ereticilor și nu caută unitatea adevăratei credințe întemeiate de Hristos.	
A) Ecumenismul fragmentează în mod eretic textele din Cuvântul lui Dumnezeu	162
B) Ecumenismul nu caută unitatea în dreapta credință în Hristos....	167
Principiul 8. Ecumenismul pregătește Ortodoxia pentru abateri dogmatice în scopul unității ecumenice.	
A) Planurile ecumenice ale unificării	176
B) Jalnica situație a ecumeniștilor „ortodocși” în C.E.B.	184
C) Primele abateri de la dogme	188
D) „Drept aceea, fraților, stați și țineți predaniile care v-ați învățat”	196
E) Sfântul Vichentie de Lerini – luptător pentru statornicia credinței	205
F) Sfinții Părinți împotriva diminuării rolului Ortodoxiei	210
Principiul 9. Argumentele în favoarea unirii în ecumenism sunt extrem de nesatisfăcătoare	

A) Primul temeii	216
B) Al doilea temeii	219
C) C.E.B. propune (și impune) recunoașterea reciprocă a Tainelor (B.E.M.)	224
A) Taina Botezului	229
B) Taina Pocăinței	233
C) Taina Euharistiei	239
D) Taina Preoției (slujirea)	249

Principiul 10. Ecumenismul nu admite misionarismul ortodox în mijlocul heterodocșilor; el confirmă comunitățile protestante în calitate de „biserici”.

A) Participarea Bisericii Ortodoxe în C.E.B. este complet nejustificată	262
B) Misionarismul ortodox este interzis	268
C) Autoafirmarea comunităților protestante în calitate de „biserici”.....	275
D) Geneva începe a dicta condiții Bisericii Ortodoxe	278
E) Duhul laic a mișcării ecumenice	281

Principiul 11. Ecumenismul poartă un vădit caracter de apostazie. Așa-zisele mici abateri de la adevăr duc la abateri mult mai strașnice. Impunând Bisericii Ortodoxe să se pocăiască, împreună cu comunitățile heterodoxe, pentru păcatul „schismeii bisericilor”, C.E.B. o acuză de păcatul rătăcirii pe care ea nu-l are, negând astfel calitatea ei de „stâlp și temelie a adevărului”.

A) Dovezi de apostazie a C.E.B. după revista „Risk”	284
B) Abaterile mici de la adevăr duc la altele mai mari	289
C) Ecumeniștii cer Bisericii Ortodoxe să se pocăiască deopotrivă cu heterodocșii pentru schisma creștinilor	302

Principiul 12. Despre influența păgubitoare a ecumenismului asupra Ortodoxiei.

A) Obiecții ortodoxe împotriva ecumenismului	309
B) Lepădarea de Sfânta Ortodoxie a unor ierarhi de frunte	340

PARTEA A DOUA – Esența anticreștină a ecumenismului

Principiul 13. Ecumenismul este inspirat de către francmasoneria anticreștină și pregătește calea lui antihrist	349
--	-----

A) Francmasoneria, protestantismul și catolicismul	350
B) Francmasoneria și ecumenismul	358
C) Francmasoneria, Sionismul. Antihristul	361
D) Așteptarea unei noi ere „mesianice”	369

Principiul 14. Scopul ecumenismului e acela de a uni toate religiile într-o singură religie antihristică. Propovăduind, chipurile, „dragostea”, el greșește și împotriva adevărului, și împotriva dragostei, iar prin traduceri ecumenice ale Bibliei distruge credința în Hristos.

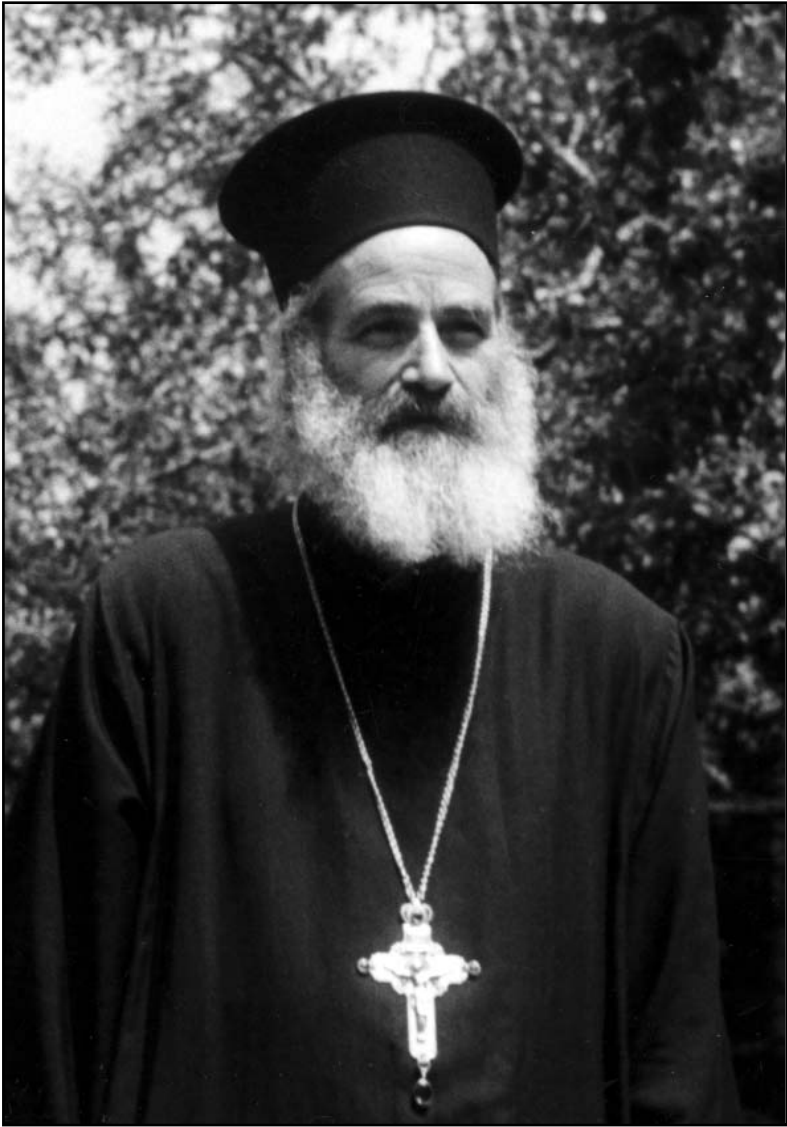
A) Unirea tuturor religiilor	394
B) Contribuția „ortodoxă” la nivelarea religiilor	407
C) „Dragostea” ecumenică și „îngăduința” față de adevărul și dragostea lui Hristos	413
D) Traducerile ecumenice ale Bibliei	416

Principiul 15. Ecumenismul impune tinerilor ecumeniști stiluri „liturgice” profanatoare cu jazz, dansuri și rugăciuni blasfemiatoare.

A) Stilul liturgic al Bisericii Ortodoxe	438
B) Noile stiluri „liturgice” în Occident	442

Principiul 16. Ecumenismul, influențând păgubitor învățătura și disciplina bisericească, duce la așa-numita „teologie a dumnezeului mort” .....

Încheiere. Despre adevărata conviețuire în pace	461
Cuprins	468

Părintele Serafim Alexiev, în anul 1967